

nyní uvede skutečnost, odůvodňující příslušnost dalšího soudu, by procesní soud mohl podle další věty posouditi, zdali tento druhý soud není zřejmě nepříslušným. Žalobce jest již za těchto okolností v nevýhodě tím, že spor protáhne se postoupením žaloby a že po případě nese náklady jednání před nepříslušným soudem, není však důvodu stížiti jeho postavení ještě tím, by žalovanému dána byla po případě možnost zmařiti změnou skutečností důvod příslušnosti, ještě než spisy došly druhého soudu.

Čís. 4779.

Pro použití Šu 261, odstavec šestý, c. ř. s. jest lhostejno, zda jde o nepříslušnost zhojitelnou či nezhojitelnou.

Jde o případ Šu 3 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., byla-li předepsána náhrada škody způsobené při řízení automobilu.

(Rozh. ze dne 5. března 1925, Rv I 1929/24.)

Žalobci byl doručen náhradní nález zemského vojenského velitelství, jímž mu byla uložena náhrada škody způsobené při řízení vojenského automobilu dne 16. května 1923. Žalobu dle zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. o zrušení nálezu podal žalobce dne 16. června 1923 u okresního soudu pro Horní Nové Město v Praze, který ji odmítl pro místní nepříslušnost, načež žalobce žalobu poslal okresnímu soudu pro Staré Město a Josefov v Praze, který o ní nařídil ústní jednání k 3. říjnu 1923, při němž usnesením žalobu pro místní a věcnou nepříslušnost odmítl a postoupil ji k návrhu žalobce krajskému soudu v Litoměřicích, kamž došla dne 18. října 1923. **Procesní soud první stolice** (krajský soud v Litoměřicích) žalobu zamítl. **Důvody:** Dle Šu 2 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. jest podati žalobu do 3 měsíců po té, kdy byl konečný správní nález doručen, a jest pro tuto žalobu příslušným sborový soud první stolice, u něhož nebo v jehož obvodě měl odsouzený v čase, kdy doručení se stalo, svůj obecný osobní soud. Toto znění zákona nezavdává pochybnosti o tom, že jest třeba žalobu podati v určené tříměsíční lhůtě u soudu k jejímu projednání příslušného. Nestačí proto podati žalobu u jakéhokoliv soudu, věcně neb místně nepříslušného a dlužno za to míti, že ve smyslu zákona žaloba podaná u nepříslušného soudu není v čas podána. Vzhledem k tomu, že žaloba došla ku krajskému soudu v Litoměřicích, který jedině jest v této věci příslušným, teprve dne 18. října 1923, tedy v delší lhůtě než tři měsíce po doručení konečného správního nálezu (16. května 1923), jest žaloba opožděna. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil v podstatě z jeho důvodů, dodav, že předpisu Šu 261 c. ř. s. tu užití nelze, ježto jde o příslušnost nezhojitelnou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší stolice jsou na omylu, majíce za to, že, jde-li o nepřislušnost nezhojitelnou, § 261 c. ř. s. místo nemá. Není příčiny rozeznávati a zákon také skutečně nerozeznává. Důvodem předpisu jest, by účinky zahájení rozepře nastaly i tehdy, když žaloba podána u soudu nepřislušného, by tedy zejména — totiž mimo jiné účinky podání žaloby na př. v příčině úroků — přetrhovalo se promlčení (§ 1494 obč. zák.) a ne-nastávala prekluse. Toto dobrodiní zákon dává proto, že nyní jsou předpisy o příslušnosti tak složité a druhdy i pochybné, že se to může i při dostatečné obezřelosti přihoditi, že se podá žaloba u soudu nepřislušného a zákon chce žalobce uchrániti škodlivých účinků, jež mu hrozí z toho, že žalobu podal u soudu nepřislušného a že zatím lhůta prošla, než žaloba došla soudu příslušného. Otázka, zda nepřislušnost soudu, u něhož žaloba podána nepatřícně, je zhojitelná či nezhojitelná, nehraje tu dle tohoto zákonodárného důvodu pražádné role, neboť není zákonodárným důvodem zhojitelnost a ovšem také ne nezhojitelnost nepřislušnosti, nýbrž prostě nepřislušnost a ochrana před její škodlivými účinky, jak už řečeno. Jakkoli tedy nižší stolice nemají pravdu, když vycházejíce ze lhůty §u 2 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., která činí tři měsíce od doručení nálezu správního úřadu, zamítly žalobu jako promeškanou, ačkoli podána byla v této lhůtě (nález doručen 16 května 1923 a žaloba podána u nepřislušného soudu, od něhož dle §u 261 c. ř. s. odstoupena na příslušný, dne 26. června 1923), přece upozorniti sluší, že podle obsahu žaloby nebyl by tu vůbec případ §u 2 citovaného zákona, jak první jeho odstavec dokazuje, jenž předpokládá škodu způsobenou na penězích, cenných papírech nebo zásobách, kdežto zde jde o škodu způsobenou při řízení automobilu, a že tedy spíše půjde o případ §u 3, který však stanoví lhůtu dvou neděl ku podání odporu, který pak má za následek odkázání věci na pořad práva, což i žalovaný erár ve své obhajobě úplně přehlíží. Po této stránce však nebyla věc právě proto vůbec probírána, i jakkoli je to málo pravděpodobné, že by se byl žalobce dle předpisů §u 3 zachoval, když sám nic netvrdí, co by na to poukazovalo, přece by to bylo poněkud ukvapené, aby se pokládaly předpoklady §u toho za nesplněny, dokud to nebylo vzato na přetřes.

Čís. 4780.

Pojišťovací smlouva.

Vzhledem k platnosti již nabyvšímu §u 32 pojišťovacího zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. nemůže se pojišťovna odvolávatí na ustanovení pojišťovacích podmínek, dle něhož byl připojištěním pojištěnců u jiného ústavu bez svolení pojišťovny nárok na náhradu po dobu připojištění přerušen.

(Rozh. ze dne 5. března 1925, Rv I 1968/24.)